

тъ. Въ четвъртый-тъ вѣкъ бѣше обычай за единъ челоѡкъ отлаженъ отъ церквѡ-тъ да даде едно всенародно исповѣданіе прѣди да ся приеме пакъ въ церковнѡ-тъ общинѡ. Това исповѣданіе не бѣше частно на духовенство-то, но всенародно на *церквѡ-тъ*. То не бѣше за всички-тъ Христіанѡ, но само за онѣзи които бѣхѡ подъ наказаніе за нѣкой тежкъ грѣхъ. Таковыя ся наричахѡ *покаяни*, защото бѣхѡ подъ нѣкои лишенія и наказанія за да ся види да ли е покаяніе-то имъ искрено или не. Прощеніе-то, което церква-та въ таквъ случай даваше, не бѣше прощеніе на грѣхове противъ Бога, но само както единъ челоѡкъ прощава на другыго, или както една община прощава на нѣкого виноватъ. Но като не бѣше всякога лесно за церквѡ-тъ да слуша това всенародно исповѣданіе, тя въ петь-тый-тъ вѣкъ даде дозволеніе на владыкѡ или на нѣкого другъ опрѣдѣленъ за тѣзи работѡ да слуша исповѣданія-та на покаяны-тъ и да ги прости отъ странѡ на церквѡ-тъ. По нѣкога голѣми нѣкои грѣшници по обличеніе отъ своѡ-тъ си съѡсть, самоволно идяхѡ та ся исповѣдвахѡ на владыкѡ, и церква-та като имаше това за искрено и сѣрдечно покаяніе, даде дозволеніе на владыкѡ-тъ да прощава челоѡцы въ таквъ случай, безъ да яви грѣхове-тъ имъ. Отъ тѣзи два обычай малко по малко произлѣзе въ деветый вѣкъ (*) обычай за исповѣдуваніе на другы

*) Encyclopedia Britannica 8-th Ed. Vol. VIII, page 240.